

remtsen lehetőséget elismerő cím elnyerésére az oktatási intézményhez közvetlenül nem kapcsolódó erdészeti vállalkozások számára is.

Az oktatási célokat segítő arborétumok és botanikus kertek, mint a hallgatók alapképzésének gyakorló helyszínei és az egyetemek alapkutatásához kapcsolódó kísérleti terepek, nem különíthetők el az intézmények finanszírozásának jelzett rendszerétől, és a normatív finanszírozás keretei között biztosított költségvetési támogatások jelentik a működésük elsődleges forrását.

Ugyanakkor az arborétumok és botanikus kertek értékőrző gyűjtemények is, ezért pályázati források is lehetőséget adnak működésük, fejlesztésük támogatásához. Ilyen pályázati lehetőséget nyújt a Környezetvédelmi Alap Célfeladat fejezeti kezelésű előirányzat, illetve az agrárgazdasági célokra rendelkezésre álló költségvetési forrás.

Az OM az FVM egyetértésével kezdeményezi, hogy a Munkaerőpiaci Alap fejlesztési és képzési alaprészének 3 éves stratégiájához kapcsolódó felsőoktatási prioritások között szerepeljen a tangazdaságok, tanüzemek, valamint az arborétumok és botanikus kertek támogatása. Ez egyúttal a pályázati rendszerű támogatások körének bővítését jelenti.

Az FVM a KöM javaslatára – az Országos Mezőgazdasági Minősítő Intézet adatházára építve – felmérést kezdeményez az erdészeti oktatási-kutatási célokat szolgáló arborétumok működési feltételeinek részletesebb megismerésére, a további támogatási igények és lehetőségek meghatározása érdekében.

A szakértői tevékenység szabályozásának korszerűsítéséeként kiadásra került az 55/2001. (VIII. 31.) FVM rendelet, amely módosította a mező- és erdőgazdálkodási, valamint az élelmiszeripari tevékenységhez kapcsolódó szakértői működés engedélyezésével kapcsolatos eljárásról szóló 61/1994. (XI. 8.) FM rendeletet. A 2001. november 8-tól hatályos módosítással jelentős mértékben bővült az erdőgazdálkodási, erdészeti tervezési és faipari fő szakterületeken választható szakértői részterületek száma. Az FVM intézkedett a tervezői jogosultságot szabályozó rendelet tervezetének előkészítéséről és annak – az érdekelt szakmai és érdekképviseleti szervezetekkel lefolytatott egyeztetést követő – kiadásáról.

Budapest, 2001. november

A tájékoztatót jóváhagyom:

Dr. Vonza András
miniszter

Dr. Walter Ferenc emlékére (1933-2001)

Életének 68. évében váratlanul elhunyt dr. Walter Ferenc, az Erdészeti Tudományos Intézet Kecskeméti Kísérleti Állomásának nyugalmazott állomásigazgatója.

1933. október 4-én született a Baranya megyei Szajk községben. Középiskolai tanulmányait Pécsen kezdte, majd Budapesten érettségizett 1953-ban. Felsőfokú tanulmányait 1953-1958 között a Moszkvai Erdőmérnöki Egyetem folytatta. Az erdőmérnöki diploma megszerzése után, rövid erdőgazdasági szolgálatot követően 1960-ban a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Géptani tanszékére került tanársegédként beosztásba. Itt kezdett kutatómunkával foglalkozni, nevezetesen a kérgezés gépesítési lehetőségének vizsgálatával.

1964-ben pályázat útján az Erdészeti Tudományos Intézet Kecskeméti Kísérleti Állomásra került, ahonnan 1991-ben vonult nyugdíjba mint állomásigazgató.

A Kísérleti Állomáson kifejlesztett tudományos tevékenysége két fő területre osztható. Kezdetben főleg a csemetekerti munkák hazai gépesítési lehetőségeinek alapkérdéseivel foglalkozott. Kutatásai kiterjedtek a gépvizsgálatokra, technológiák és munkagépek kialakítására, végül egy nyár- és fenyő-szaporítóanyag-termesztési kísérleti komplex gépsor összeállítására.

1970 óta kutatási tevékenysége főleg a fahasználati munkák gépesítésének vizsgálatára tevődött át. Fő tevékenységét különböző technológiai változatok géprendszereinek, munkaszervezeteinek kidolgozása, a gépminősítésekben való közreműködés, s a komplex gépesítés megoldásának útkeresése jelentette. E témakörben részt vett különböző hazai és nemzetközi szakértői tanácskozáson, és közreműködött számos nemzetközi összehasonlító gépvizsgálatban is.

Kutatói pályafutásának fontos állomása volt a műszaki doktori cím elnyerése 1969-ben („A nyár szaporítóanyag-termesztés gépei és azok technológiája, különös tekintettel a sorközi ápolás gépesítésére”), valamint a mezőgazdasági /erdészeti/ tudományok kandidátusa fokozat megszerzése 1973-ban („Az erdészeti csemeteültetés műszaki fejlesztési lehetőségeinek vizsgálata”). Az MTA Agrártudományok Osztálya 1973-ban három év időtartamra a Mezőgazdasági Műszaki Bizottság Gépesítési Albizottsága tagjává választotta.

Kutatást irányító, szervező munkájában jelentős változást hozott állomásigazgatói kinevezése 1978. január 1. hatállyal. Ezt a munkakört nyugdíjazásáig látta el.

Kutatói tevékenysége elismerését jelentette, hogy 1980-ban a Szegedi Akadémiai Bizottság keretében létrehozott Erdészeti Munkabizottság elnöki teendőinek ellátásával bízták meg. 1983-tól több éven keresztül a Bács-Kiskun megyei Tanács Tudományos-Koordinációs Szakbizottságának tagjaként vett részt a megye tudományos életének koordinálásában.

1984. szeptember 1. napjának hatályával az Intézet vezetése átsorolta tudomá-

nyos tanácsadói munkakörbe. Tudományos munkássága elismeréseként két alkalommal (1969, 1972) intézeti Kiváló Dolgozó és egy alkalommal (1978) Kiváló Munkáért Miniszteri kitüntetésben részesült.

Kutatási eredményeit

5 szakkönyv társszerzőjeként,

9 önálló és 14 társszerzői jelentésben,

8 tudományos közleményben (önálló és társszerző),

11 szakirodalmi cikkben, továbbá,

19 kutatási információs kiadványban (önálló és társszerző) adta közre.

A mindig szerény és munkatársaira figyelmes kollégánk emlékét szeretettel és kegyelettel megőrizzük.

Zelnik István

Ismét kevesebben lettünk egy erdőmérnökkel, aki egész életében híven szolgált az erdőt, akinek nem foglalkozása, hanem hivatása volt az erdőért végzett munka. 2001. november 9-én meghalt Zelnik István.

1920-ban született a Heves megyei Apcon, és iskolái, valamint a Soproni Erdőmérnöki Egyetem elvégzése után az államerdészettel különböző beosztásokban és munkahelyeken, legjobb tudása szerint tevékenykedett a magyar erdők érdekében.

1958-ban került Somogyba, Zamárdiba, ahol az Észak-somogyi Erdőgazdaság főmérnöke, majd igazgatója lett. 1970-ben központi átszervezés folytán, megynként egy erdőgazdaságot meghagyva, a megyeszékhelyre, Kaposvárra helyezték át, ahol különféle vezető beosztásokat betöltve tevékenykedett, majd 1980-ban nyugállományba vonult.

Foglalkozási betegsége folytán (kulancscsípés) egészségi állapota bizonytalanul vált, ezért agydanat műtéten esett át, mely beavatkozás után már nem tudott felerősödni. Egyre gyengülő szervezettel családja átköltöztette Miskolcra, hogy folyamatosan segíthessék, de a felesége és fia odaadó, áldozatvállaló támogatása ellenére november 9-én kómába esett és a szíve is leállt.

Zelnik István becsületes emberi tulajdonságokkal rendelkezett. Környezetében meg tudta teremteni azt az őszinte légkört, amely elengedhetetlen feltétele a jó munkának. Zamárdiban dolgozó társai részére biztosította a nyugodt légkört, mindenki szabadon, legjobb tudása szerint dolgozhatott, alkothattott és elmondhatta véleményét. Felismerte, hogy a baráti alapokon nyugvó, egységes törekvés többet ér az erőszakolt, esetleg erőre támaszkodó utasításoknál. De önmagára nézve is érvényesnek tartotta ugyanezen előírásokat, mert tudta, hogy addig jár részére a megbecsülés és elismerés, amíg mint vezető beosztottjaival hasonló törvények szerint él és szorgalmasan dolgozik. Jó munkával és szerénységgel érte el, hogy kialakult körülmények között egy egységes kiváló szakemberekből álló csoport, mely egység többszöri elismerésben (élültem) részesült. Ezek a tulajdonságok jellemezték őt és gazdaságát az összevonásig.

1970 után Kaposváron különböző beosztásokban dolgozott, ugyancsak közmegelegedésre, amit a Munka Érdemrend ezüst fokozatával történő kitüntetése is bizonyít.

1980-as nyugdíjba vonulása után még aktívan tevékenykedett. Ahol csak lehet, fiatalos lendülettel, tapasztalatainak átadásával segítette utódait, fiatal kollégáit, amíg csak ereje, egészsége azt megengedte. Nem a funkció, a beosztás a lényeg, hanem a végzett munka – vallotta, és élete mottóját folyamatosan bizonyította.

November 10-én értesültünk haláláról, mely gyász hír nemcsak barátait, hanem valamennyi volt munkatársát megrázta, és őszinte részvétüket fejezték ki. Pista barátunk távozásával ismét kidúlt egy értékes „hagyásfa”, mely évtizedeken át bizonyította a munka becsületét, a szakma értékét és az emberi barátságok erejét.

Páll Endre

Nagy Sándor (1923–2001)

Életének 78. évében elhunyt Nagy Sándor, a KAEG Rt. Délhansági Erdészetének ny. kerületvezető erdésze.

1923. május 3-án született Veszékényben. Fiatalon, erdei munkásként kezdte pályafutását az Esterházy-uradalom Kapuvári Erdőgondnokságánál. Életébe beleszólt a II. világháború: frontszolgálat, majd hadifogság következett, ahonnan 1947-ben tért haza. Ismét munkásként, az erdőn helyezkedett el.

A háborúban elpusztult erdész-szakszemélyzet pótlása a megalakult államerdészet sürgős feladata volt. Így vált lehetővé számára, hogy az erdészeti munka iránti ébredését, szorgalmát felismerve, feltevesei támogatták az Ásotthalmi Erdészeti Szakiskola 10 hónapos levelező tanfolyamának elvégzését, ahol az 1953/54-es tanévben „vizsgázott erdész” szakképesítést szerzett. Ezt követően mindvégig kerületvezető erdész, szakirányító erdész munkakört töltött be. Munkaterülete a Délhansági Erdészet békási-égeri, osli-tölösi és szigeterdei kerületei voltak, ahol ma értékes erdők dicsérik munkásságát. Kerülete mellett hosszú ideig ellátta az erdészeti körzetébe tartozó szakirányítási munkákat. Kiváló erdősávok, nemesnyárültetvények dicsérik hozzáértését, áldozatos szervező munkáját.

Hivatása mellett nagy szeretettel gondoskodott népes családjáról. Sikerral nevelte Sándor fiát a természet, az erdő szeretetére, aki erdőmérnökként a közelmúltban bekövetkezett haláláig a KAEG Rt. erdőművelési osztály vezetője volt.

Utolsó útjára október 17-én kísértük a veszékényi temetőben.

OEE Győri Helyi Csoport

Kelecsényi László

1921–2001

Diósgyőrben született. Általános és középiskolai tanulmányai után a világháborúban majdnem hét évig tart katonai szolgálata és hadifogsága. A hadifogságból hazaérve iratkozik be Sopronban a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Erdőmérnöki Karára. 1950-ben általa sem ismert, mások által sem ismertett okok miatt eltávolítják az Akadémiáról.

Sopront elhagyva kezdi meg a Börzsönyi erdészeti szolgálatát, mint munkavezető. 22 évig tartó szolgálat alatt építészvezetőként, csoportvezetőként, majd a Börzsönyi Állami Erdőgazdaság műszaki osztályvezetőjeként meghatározó munkát végez, soha el nem évülő érdemeket szerez a Börzsöny erdőfel-tárási és magasépítési munkálataiban.

Az Ipolyvidéki Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság létrejöttével megszűnik a műszaki osztályvezetői beosztása. Ekkor kerül a Pilisi Állami Parkerdőgazdasághoz főépítészvezetői munkakörbe. 11 évig irányítja a Parkerdőgazdaság építőipari kivitelezői tevékenységét.

Egész aktív életét erdészeti szolgálatban tölti, számos kitüntetés birtokosa. Nyugdíját rövid ideig élvezi. Egészségi állapotja megromlik. Betegségét majdnem 20 évig hordozza panasz nélkül. Hosszú szenvedés után távozik el 2001. november 22-én.

Temetése november 30-án Vácott volt a római katolikus vallás szertartása szerint. Családján kívül sok barátja és hajdani munkatársa kísérte utolsó útján és kívánt neki örök nyugalmat.

Bánó László

Preklet András

(1923–2001)

2001. november 6-án vetünk végső búcsút Preklet Andrástól, a KAEG Rt. Délhansági Erdészetének nyugdíjas kerületvezető erdésztől.

1923. október 23-án született Kapuváron, többgyermekes családban. Korosztályának kijáró pályakezdetben volt része: a család szerény anyagi helyzete a továbbtanulásra nem adott lehetőséget, ezért már 12 éves korában elkezdett dolgozni az Esterházy-uradalomban, majd szinte gyermekként a II. világháborús katonai szolgálat következett. 1947-ben tért haza francia hadifogságból.

Munkahelyeül már gyermekként is az erdőt választotta és a hadifogság után is, munkásként ott folytatta. Feltevesei, látva tehetségét, munkaszeretét, lehetővé tették számára az Ásotthalmi Erdészeti Szakiskola 10 hónapos levelező tanfolyamának elvégzését és így nyert „Vizsgázott erdész” képesítést az 1953/54-es tanévben.

Pályafutása kezdetén a kapuvári égerer-

dő kezelésében szerzett érdemeket, majd a hansági nyárasítási program lelkes híve lett. Beosztottjaitól fegyelmezett munkát követelt, de mindenkivel baráti viszonyt alakított ki, ezért még a munkaerő-igényes időkben is volt segítsége, kerületében rend volt és a legszebb nyárasok nevelkedtek. Munkaterülete nemcsak a nehéz hansági terep volt, hanem egyben az osztrák határ menti szigorúan védett övezet is, ahol csak külön harc árán lehetett az erdészeti érdekeket védelmezni. Kiváló érzékkel, sikeresen szerelte le az erdei munkát akadályozó szélsőségeket. Szakmaszeretetének, áldozatvállalásának tanúsága, hogy egész aktív pályafutása alatt kitarított a kerülete közepén álló erdészházban.

Munkatársai, tanítványai, tisztelői mély részvétellel búcsúztatták a kapuvári temetőben november 6-án.

OEE Győri HCS

Kopasz Margit erdőmérnök (1931–2001) emlékezete

A lélekharang megint temetésre szólított. Kopasz Margit erdőmérnöktől – Grétitől – 2001. okt. 25-én kellett búcsúznunk a soproni Balfi úti temetőben. Sokan voltak a kegyeletes szertartáson: évfolyamtársai közül több, mint húszan, tisztelői és barátai, valamint a természetvédelemben dolgozók közül is sokan, többen házastársukkal együtt. Az 1949-ben Erdőmérnöki Karra iratkozott évfolyam egykori hallgatói nevében e sorok írója mondta a búcsúztatót.

Kopasz Margit abból az évfolyamból jutott a szakmába, amelyiken először jelentek meg lányhallgatók. Végzése után a gödöllői és budapesti erdőkben erdőművelősködött, majd az újonnan szerveződő és egyre izmosodó természetvédelem hívta soraiba. Nyugdíjba menetele előtt a Budapesti Természetvédelmi Igazgatóság vezetője volt. Itteni tevékenységét jól megalapozott és a gyakorlati erdőgazdálkodásban gyűjtött ismeretein kívül segítette az is, hogy néhány évig az akkori Erdészeti Főigazgatóság szakmai irányítójának – Keresztesi Bélának – kísérletvezetőjeként is dolgozott. Az ország egész területén mozoghatott, széles körű tájékozottságot szerzett és ezek az adottságai tették képessé a „Védett természeti értékeink” című könyv szerkesztésére. E munka ma is hasznos tájékoztató mindazok számára, akik hazánk természeti kincseivel meg kívánnak ismerkedni. Több más természetvédelmi kiadványnak is társszerzője volt, Pro Natura-díjjal elismert életműve maradandó értékeket eredményezett.

Magánélete magányosan alakult, tépelődő, aggodalmakkal küszködő emberré vált, zárkózott lett, és ezt a szeretet melegével is nehéz volt áttörni. Jobbára évfolyamunk lányai tudtak vele baráti szálakat építeni.

Most megrendülten búcsúzzunk Grétitől. Gondjaival küzdő, de mindig igaz ember volt, jó barát és segítőkész kolléga. Kedves Gréti! Az életet becsülettel megküzdötted, a pályát tisztességgel befutottad, legyen hát részed most az örök békeesség nyugalma! Nyugodj békeességben, Isten Veled!

Dr. Szodfridt István